

Kádár János fogadta a norvég pártmunkás-küldöttséget

Kádár János, az MSZMP KB első titkára fogadta a hazánkban tartózkodó norvég pártmunkás-küldöttséget, amelyet Just Lippe, a Norvég Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára vezet.

Versenyben az élüzem címért

A SZEGEDI RUHA- ÉS BŐRIPARI ÜZEMEK SIKEREI

Már valamennyi szegedi üzemben beszámoltak a vezetőik az első félévi munka eredményeiről. Kevés helyen szóltak azonban arról, hogy alakult, milyen sikert hozott az első fél évben az élüzem cím elnyeréséért, vagy megtartásáért folytatott verseny. Ismeretes, hogy a verseny célkitűzéseit, valamint a kitüntetés elnyerésének feltételeit, az illetékes miniszterek a szakszervezetek elnökségei együttesen határozzák meg.

Már négy és fél hónapja, hogy a szegedi üzemek dolgozói elmúlt évi jó munkájuk eredményeként május elseje alkalmával átvették a kitüntetéseket, köztük a Szegedi Ruhagyár is, ahol az örömet tetézte a 13 napi keresetnek megfelelő nyereségrészesedés is. A kitüntető cím elnyerése és a jelentős nyereségrészesedés nagy lendületet adott az első félévi munkának.

Törekvésüket, hogy megtartsák az élüzem címet, siker koronázta az év első hat hónapjában. A Könnyűipari Értésítő legújabb száma közli, hogy a Szegedi Ruhagyár lett az első a ruhaipari vállalatok versenyében s teljesítette az élüzem cím feltételeit.

Bőripari üzemek közül, amelyeknek Budapesten van a központjuk, az első félévi munka eredményeként ugyancsak várományosak az élüzem címnek a Pannónia Szőrmekikészítő és Szőrmekonfekció Vállalat, valamint a Minőségipari Cipőgyár. Ismeretes, hogy mindkét nagyvállalatnak Szegeden működik gyáregysége.

Külföldi borászok a mezőgazdasági kiállításon

Az Országos Mezőgazdasági Kiállítás számottevő „nemzetközi borászati forgalmat” bonyolított le. Csütörtökön a svájci Grundbacher AG borkereskedő cég tulajdonosa tekintette meg a kiállítást, s tárgyalta magyar borászati és klükereskedelmi szakemberekkel. Látogatásával már ötre emelkedett a mezőgazdasági kiállítás alkalmából a magyar bortermelés és export iránt érdeklődő svájci cégek száma.

A napokban az olaszorszá-

Vessző-

aratás

—————

A Szegedi Házipari Szövetkezet évente több mint egymillió forint értékű kosárárut készít. Az ehhez szükséges fűzessző egy részét a Szentesi Erdő-kémiai Vállalat telepeiről szállítják. Képünkön a kitermelés látható a Tisza menti fűztelepen

Ülést tartott a népfront Szeged városi elnöksége

Tegnap délután ülést tartott a Hazafias Népfront Szeged városi elnöksége. Tombácz Imre elnökhelyettes megnyitotta után Oltvai Ferenc elnökségi tag ismertette a népfront feladatait a tudományos ismeretterjesztő munkában, különös tekintettel a Hazafias Népfront Országos Tanácsának határozatára, miszerint a jövőben a Népfrontnak és a TIT-nek szorosabban együtt kell működnie.

Hangsúlyozta Oltvai Ferenc, hogy a TIT és a Népfront kapcsolata jelentős változást hozhat a népművelés, a tudományos ismeretterjesztés tartalmában és szervezeti formájában. Az eddigi alkalmasszerű előadásokat a jövőben tudatosan irányítják és a népfront társadalmi megmozdulásá szervezi a kulturális eseményeket. A referátumot élénk vita követte, melyben részt vett dr. Kedvessy György, Hofgesang Péter, Sziládi Sándor, Kántor Gabriella, Szalontai József, dr. Makai Lajos, Hampel Ferenc, Lacsán Mihályné és Farkas Istvánné.

Befagyasztott milliók nyomában

Az öntözési terv csak terv marad Csongrád megyében

Ebben az évben terv szerint 5365 hold öntözőtelepet kellett volna építenie az Alsó-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóságnak Csongrád megyében. A megyei költségvetésben erre a célra 24,7 millió forint állami támogatást bocsátottak a szövetkezetek rendelkezésére. A vízügyi igazgatósággal 15 közös gazdaság 12,4 millió forint beruházás kivitelezésére kötött szerződést. A legutóbbi számbavétel alapján 1964-ben az öntözés fejlesztésére rendelkezésre bocsátott 24,7 millió forintból 8,4 milliót használnak fel, vagyis 16,3 milliót nem. Az a bírálat tehát, amely az Alsó-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság körzetében gazdálkodó termelőszövetkezeteket és a megye vezető szerveit a legutóbb érte, helytálló.

Csongrád megyében és Szeged megyei jogú városban, egyenéhány szerv kivételével, nem kellően foglalkoznak az öntözéses gazdálkodás szervezésével. Csakis így eshet meg évről évre, hogy a vízügyi igazgatóságon készített tervek jó része terv marad.

Öntözés, árutermelés, takarmányozás

A mérnökök 1958-tól 25 ezer holdra tervezték öntözéses gazdálkodást Csongrád-

ban, s ebből összesen 15 ezer holdat építettek meg. Ez kézzelfoghatóan bizonyítja 2,7 millió forint tervezői és 33,5 millió forint kivitelezési kapacitás befagyasztását 1964-ig. Mindebből következők: Szegeden és Csongrád megyében az öntözéses gazdálkodás fejlesztéséről szóló országos program megvalósításában nagyfokú a lemaradás. Szorosan összefügg ezzel az évről évre kisértetiesen jelentkező szálaktakar. Így és szemesabrák-hiány, az árutermelés — zöldség és állati termék — szervezésének lehetőségeink közötti viszonylagos alacsony színvonal. A szövetkezetek jó részéből már jelentős jövedelemhez jut a gazdátársadalom. Ezt a jövedelmet az öntözéses gazdálkodás tervszerű fejlesztésével 20—25 százalékkal néhány éven belül tovább lehetne növelni.

Az utóbbi időben többen felvetették — Csongrádban is és Szegeden is — az öntözéses gazdálkodás fejlesztésének lassú ütemét. Keresték az okokat, s ebben a vizsgálódásban azután az Alsó-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóságot tették mindenért felelőssé. Akik eként vetik fel a dolgot, lényegében nem ismerik a vízügyi építkezések szabályait. Kellően helyetbe hoznak egy olyan intézményt, amely rendeltetésénél fogva az öntözéses gazdálkodásért — állami pénzen — a legnagyobb anyagi, szellemi és technikai áldozatot hozza. Ugyanis, nemcsak a vízügyi igazgatóságon múlik az öntözéses természetsszervezése, a beruházások kivitelezése, hanem a megyei jogú városi és a Csongrád megyei tanács végrehajtó bizottságának vezetőin és a mezőgazdasági osztályok dolgozóin, valamint mindkét tanács más osztályain, továbbá, de nem utolsósorban az öntöző vízre igényt tartó termelőszövetkezeteken.

Ahol „ülnek” a terven

Sajnos, a szövetkezetek jó része még nem döntötte el, hogy a hozamok tovább növelésére öntözzön-e vagy sem. A szentesi Felszabadulás Tsz ötmillió forint beruházásra — 1200 hold legelő öntözésére — kötött szerződést a vízügyi igazgatósággal. Amikor a vízügyi igazgatóság felkészült a munkára, felvonta gépeit és anyagot szállított a helyszínre, a szövetkezet melegen megköszönte a fáradozást. Hasonlóan járt el a mindszenti Lenin Tsz is, ahol elnöksere előzte meg a tervek valóra váltását. Itt mégis megépült az öntözőtelep, mert a felsőbb szervek — a Földművelésügyi Minisztérium és az Országos Vízügyi Főigazgatóság — szorgalmazták. De va-

Felháborító, vagy természetes?

Valaki, valahol, valamiért mindig háborog, panaszeveleket ír, veri az asztalt. Ez vagy az nem tetszik neki az élet zajlása közepette, s véleményét elmondja kebelbarátnak, szomszédnak, újságszerkesztőségnek, hivatalos irodának. S mivel az emberek nem húzódnak csigaházba a problémák előtt, hanem ezer és ezer szál köti őket a jelen valóságához, s bizonyos jelenségekre azonnal reagálnak, abszolút társadalmi szélesről nyilvánvalóan beszélni sem lehet. De mire is volna ez jó? A kritika ki-

pusztulásával, a legerősebb hajtóerő megszűnésével szinte a mindig jobbra, teljesebbre törekvés is megrekedne, az pedig a társadalom pusztulását jelentené.

Az élet természetes rendjéhez tartozik tehát, hogy soha ne legyünk elégedettek a meglévővel. Amellett, hogy az elért gazdasági és politikai sikereket jóleső érzéssel könyveljük el magunknak, igazi forradalmárok módjára kell a hanyagság, a tunyaság, a tudatlanság és minden egyéb visszahúzó erő ellen fellépünk, hogy lehetőleg „zöld utat” biztosítsunk a nép jólétéért kifejtett erőfeszítéseknek. Lenin az élet legnormálisabb rendjének a forradalmat tartotta. Ezt az igazságot azoknak illik első-sorban elfogadni, akik különösen türelmetlenek a meglévő negatív jelenségek látán.

Valóban előfordulnak nálunk felháborító dolgok is, s teljesen mindegy, hogy ezek reménytelenül, vagy tudatos rosszindulat következményei. Némelyik külvárosi boltból türes szatyorral kénytelen távozni a háziasszony, mert nem kap azt, amit kér. Pedig a keresett árúból van bőven, csak éppen „elfelejtették” rendelni belőle. Egyik-másik tsz-ben sok drága lucerna megy veszendőbe, mert arra senki sem gondolt, vagy „nincs rá idő”, hogy kint a földön a boglyák helyét fel is gereblyézzék. Megcsik, hogy hasznos utasítások sikkadnak el, porosodnak az asztallétekben, mert a felelős üzemi tisztviselő nem érti a munkások kezdeményező készségének óriási jelentőségét. Egy ember jogos panaszt ad elő illetékes hivatalban, de dögében hónapokig sem történik intézkedés, mert az ügyintézők lélektelen bürokraták. Valahol százazreket költenek egy üzlet felújítására, néhány hónap múlva azonban szétverik az egészet, mondván, hogy tévedés történt, nem ilyen boltot akartak.

Minek soroljuk a többit? Meggyőződésünk, hogy Szeged száztízezer lakójának legalább egyharmada tudna olyan példákat említeni, amelyek legalábbis fejcsóválást érdemelnek. Egy részük azonban — hangsúlyozzuk — felháborító, és amíg léteznek, nem csillapítani kell a közvéleményt, hanem inkább továbbírtó türelmetlenségre nevelni. Világos, hogy akinek „vaj van a fején”, vagy aki már nagyon megszokta a következmény nélküli felelőtlenkedést, az megértődik a legjobb szándékú bírálat miatt is. Nem szabad azonban, hogy ez bárkit is megtevésszen és visszatartsa a bátor szókimondástól. Aki rendesen elvégzi a dolgát, annak tudnia kell, hogy a hibák leküzdésében nincs egyedül. Mellette áll mindekelőtt a párt, őt védik a törvények, neki ad igazat a közvélemény.

Kétségtelen, némi bátorság is szükséges ehhez. Ovecskin hőse, amikor leírta, vagy elmondta jogos bíráló észrevételeit a hibák miatt, mindig felkészült még arra is, hogy családjával együtt hurokoljon a vidékről. Neki személyes kényelménél is fontosabb volt a fogynakosságok megszüntetése.

Nálunk ma már nehezen képzelhető el a bejelentő ilyen brutális üldözése. A lényeg az — számtalan példa van rá Szegeden is —, hogy a pártbizottság és a kisebb pártszervek is mindig oltalmuk alá veszik azokat, akik a társadalom oldaláról bírálják mindazt, ami kerékkötője az előrehaladásnak.

Érdekes, hogy nem bürokrácia minden, ami annak látszik. Igen sokan olyasféle tünetek miatt is háborognak, ami — ha jobban megnézzük — majdnem természetes. Mire van szó? Bemegy valaki a szaküzletbe és kárpótozott butort kér. Azt a választ kapja, hogy nincs, mert ez a fajta árú hiánycikk. Később kiderül, hogy a kért butorfajtából volt még egy darab a raktárban, de az elárúsította a sógorának tartogatta. Helytelen dolog ez? A butort vásárolni szándékozó egyén

szempontjából feltétlenül, hiszen ezért is emel panaszt ellene. De ha azt is figyelembe vesszük, hogy az emberek nemcsak ártatlanok, hanem olykor személyes kapcsolatok is fűzik egymáshoz, szinte érthető, hogy a szívesekben is tesznek kivételeket.

A szóban levő panasz nem azért született meg, mert az üzletvezető rokona kapott árut, hanem azért, mert a másik nem kapott. S mivel ennek oka ez esetben nem spekuláció, hanem a kereslet és a kínálat közti differencia, nem biztos, hogy az eladó hibáztatható érte. Szokták ilyenkor azt is mondani: az vesse rá az első követ, aki az ő helyében másképp cselekedne! A dolog kétségtelenül bosszantó az érdekelt egyén szempontjából, de ha egy kicsit gondolkodna, talán nem vonna le egy-egy ilyen esetről messzemenő következtetéseket. Mondhatjuk azt, hogy például az olyan emberek, akik a közösség szolgálatában áll, tárgyilagosságnak, pártatlannak kell lennie. De ez csak vágyálom addig, amíg nem teremtettük meg ennek a kívánt objektivitásnak a feltételét. Az ilyesféle panaszoknak csak árúbőség lehet eljárat venni, mindenféle prédikáció csaknem haszontalan. Kinek jut eszébe, hogy valakit elítéljen azért, mert az édesanyja közelebb áll a szívéhez, mint egy idegen? Magától értetődő, hogy az előbbiek kedvez akkor is, ha időnként foddást kap tőle, az utóbbiak pedig a tényleges problémáit sem képes rögtön megérteni.

Nyugodjunk bele tehát a kivételezésekbe? Szó sincs róla! Minden állampolgárnak kötelessége küzdeni a kijárat, a protekcionizmus ellen, de ne csapjunk lármát ott, ahol — objektív tényezők miatt — felesleges. Háborodjunk fel minden esetben a nyilvánvaló csalás, a spekuláció, vagy közömbösség látán, ne tőrjünk el soha a nyilvánvaló és sokakat érintő hibákat, de mindig mérlegeljünk: valóban egyes emberek mulasztásával állunk-e szemben, vagy olyan jelenségekkel, amelyek csak társadalmi összefogással küszöbölhetők ki.

Némelyek elég könnyen kimondják azt a szentenciát, hogy nem érdemes becsületesnek lenni, hiszen a csalás, a kivételezés megy minde nélkül. Ez nem igaz. Becsületesen élni kétségtelenül nehezebb, mint rafinériával, mások becsapása árán, de az is bizonyos, hogy csakis a tisztességes életmód nyújt igazi boldogságot, biztonságot, jó közérzetet. Milliók vallják ezt az elvet azokkal a kevesekkel szemben, akik a közösséggel mit sem törődve, csak egyéni haszon érdekében huncutkodnak. Az előbbieknak társadalmi megbecsülés, örvényesen fokozódó jobb megélhetés a perspektívájuk, míg az utóbbiak örököké amiatt nyugtalankodhatnak, hogy előbb-utóbb felelősök kell tetteikért.

Kicsiny, bagatell ügyek, hibák is képesek megkeseríteni a dolgozó emberek hétköznapjait. Lépjünk fel ellenük minden erővel és eszközzel, mert ez elengedhetetlen feltétele céljaink gyorsabb elérésének. Magunknak is jobb azonban, ha nem kongatunk vészharangot olyankor is, amikor a visszass jelenségek lényegében ártalmatlanok a társadalomra, s egyrészt azért léteznek még, mert a termelt javak nem állnak teljes bőséggel rendelkezésünkre, másrészt mert a kisebb-nagyobb funkcióban levő emberek mindegyikének öntudata sem üti meg mindig a szocialista mértéket.

F. NAGY ISTVÁN

Dupsi Károly